

I Lovforslaget § 12 foreslaas det at ændre Vilkaarene for Driftslaane foreninger for mindre Jordbrugere. Forholdet er i Øjeblikket det, at den Laanesum, Staten yder, sættes i Forhold til den Garantium, Laane foreningen har bragt til Veje, idet der af Staten kan ydes Laan paa indtil 80 pCt. af Garantiummen. Nu foreslaas det her, at Landbrugsministeren skal have Bemyndigelse til at yde Laan indtil den fulde Garantium for en Driftslaane forening. Det vil vi for vort Vedkommende ikke være med til. Vi mener, det er rigtigt at blive staaende ved den Ordning, der findes i Loven af 31. Marts 1926.

Endvidere er der foreslaaet en højst ejendommelig Ændring med Hensyn til Anvendelsen af disse Driftslaane foreningers Reservefond. Det er saaledes nu, at hvis en Driftslaane forening har Underskud paa sit Aarsregnskab, skal Foreningens Reservefond anvendes til Dækning af dette Underskud, og hvis Reservefond den ikke kan give fuld Dækning, skal den resterende Del af Underskuddet bæres med Halvdelen af Staten eller Stats-Laane fonden og den anden Halvdel af Garanterne. Nu stilles der Forslag om, at hvis en Driftslaane forening har et Aarsunderskud, skal Staten straks tage Halvdelen af dette, og Reservefond den skal anvendes til Betaling af den anden Halvdel, og kun hvis Reservefond den ikke er tilstrækkelig til dette, skal Garanterne betale Resten. Det fremhæves i Bemærkningerne til Lovforslaget, at dette vil opfordre Medlemmerne til at danne sig en solid og god Reservefond. Ja, saamænd, det kan der jo være Mulighed for, men det vil i alle Tilfælde ikke opfordre disse Garanter til at føle deres økonomiske Ansvar fuldt ud, naar det er bestemt i Loven, at Staten uden videre paa Forhaand skal bære Halvdelen af Tabet og den Reservefond, de samler op, kun skal anvendes til at dække deres egen Halvdel af Tabet. Vi mener, det er rigtigt at blive staaende ved de Bestemmelser, man har i den nuværende Lov.

I § 13 foreslaas det, at der skal gives et Moratorium med Hensyn til Betaling af Afdrag til de Husmænd, som har erholdt Laan af Statskassen, Stats-Laane fonden eller Jordfonden. Dertil vil jeg først bemærke, at jeg tror, man skal være en lille Smule varsom med paa den Maade at dele Husmændene i to Klasser og give den ene Klasse, Statshusmændene, Moratorium. Man maa ikke glemme, at der dog vel nok her i Landet findes 100 000—120 000 Husmænd,

som har Husmandsbrug, hvori der ikke er givet Laan, hverken af Statskassen, Stats-Laane fonden eller Jordfonden, og hvis man vil yde Moratorium til Statshusmændene, maatte man, for at der ikke skal blive Forskel i Behandlingen af Husmændene, ogsaa give de andre et almindeligt Moratorium. Og det kan jeg dog ikke tænke mig, Regeringen vilde vove, idet det let vilde kunne komme til at rokke saaledes ved Realkreditten her i Landet, at det kunde blive farligt. Nej, det gaar vist ikke an saadan at yde Moratorium til Husmændene over en Blok eller i Samling; men paa den anden Side har vi for vort Vedkommende ikke noget at indvende imod, at Statshusmænd, hvis de ikke kan klare de dem paahvilende Forpligtelser med Hensyn til Afdrag, henvender sig enkeltvis til Staten med Andragende om at faa Udsættelse med Betalingen, og at Staten saa tager Stilling til disse enkelte Andragender fra dem, der ikke kan klare sig. Det har vi selvfølgelig ikke noget at indvende imod; det er kun rimeligt og naturligt, men jeg tror, man skal være varsom med paa den Maade, det er foreslaaet, at yde Moratorium til en Del af Husmændene og gøre dem til en begunstiget Klasse i Forhold til de andre, for man vil jo efter min Opfattelse ikke kunne gaa til at yde et samlet Moratorium, idet det vil virke alt for svækkende.

Jeg skal derefter kortelig omtale Laane forslagene i § 15. Vi er jo alle sammen fuldstændig klare over, at gennem offentlige Arbejder kan Arbejdsløsheden ikke afhjælpes. Den, som har udtrykt det klarest og skarpest af Medlemmerne i dette høje Ting, er vist det ærede Medlem Hr. Rode i en Tale, han holdt i Helsingør en Gang i Juli Maaned, tror jeg. Vi kan ikke afhjælpe Arbejdsløsheden gennem offentlige Arbejder, og de Forsøg, der blev gjort sidste Aar ved at udlaane ca. 8 Mill. Kr. og yde direkte Tilskud til Anskaffelse af Materialer paa op imod 1 200 000 Kr., har jo kun ført til at beskæftige ca. 2 000 Helaarsarbejdere af de ca. 50 000 arbejdsløse, der gennemsnitlig har været. Det er et meget kummerligt og meget magert Resultat, der er naaet herigennem. Vi vil for vort Vedkommende modsætte os, at man gaar til saa vidtgaende Foranstaltninger som disse, og at Staten opfordrer Kommunerne og private Institutioner til at inklude sig paa Byggearbejder og Anlægsarbejder, som der ikke er Nødvendighed for at faa udført. De økonomiske Forhold i Øjeblikket er ikke til at foretage Foranstalt-